

b) Amennyiben a TRANSPORTES EVARISTO MOLINA S.A. által benyújtott megsemmisítés iránti kereset elkésettnek minősül, a felperes előadja, hogy a késedelmet menthetőnek kell tekinteni, mivel az Európai Bizottság viselkedése tévesztette meg a felperest.

(¹) Egy, az EK-Szerződés 81. cikke szerinti eljárásáról szóló, 2006. április 12-i 2006/446/EK bizottsági határozat (COMP/B-1/38.348 számú Repsol CPP ügy) (az összefoglalót közzétették: HL L 176., 104. o.).

(²) Az [EK] 81. és [EK] 82. cikkben meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 1., 1. o.).

(³) A Szerződés 85. cikke (3) bekezdésének a kizárólagos beszerzési megállapodások bizonyos csoportjaira való alkalmazásáról szóló, 1983. június 22-i 1984/83/EKG bizottsági rendelet (HL L 173., 5. o.).

(⁴) A Szerződés 81. cikke (3) bekezdésének a vertikális megállapodások és összehangolt magatartások csoportjaira történő alkalmazásáról szóló, 1999. december 22-i 2790/1999/EK bizottsági rendelet (HL L 336., 21. o.; magyar nyelvű kiadás 8. fejezet, 1. kötet, 364. o.).

2009. január 28-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Portugál Köztársaság

(C-37/09. sz. ügy)

(2009/C 82/31)

Az eljárás nyelve: portugál

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselő: J.-B. Laiganelot, S. Pardo Quintillán és P. Guerra e Andrade meghatalmazottak)

Alperes: Portugál Köztársaság

Kereseti kérelmek

– A Bíróság állapítsa meg, hogy a Portugál Köztársaság – egyrészt mivel nem tette meg az annak biztosításához szükséges intézkedéseket, hogy a Lourosa járásban található „dos Limas”, „dos Linos” és „dos Barreiras” kőbányákban lerakott hulladékokat az emberi egészségre ártalmatlan módon, a környezet szennyezése, és különösen a víz és a talaj veszélyeztetése nélkül hasznosítsák vagy ártalmatlanítsák, sem pedig az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy e hulladékokat egy magán- vagy közületi hulladékgyűjtőnek vagy egy olyan vállalkozásnak adják át, amely gondoskodik ezek ártalmatlanításáról vagy hasznosításáról, másrészt, mivel nem tette meg az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy korlátozza a 80/68/EGK irányelv II. jegyzékében szereplő anyagoknak a felszín alatti vizekbe történő bocsátását abból a célból, hogy el lehessen kerülni e vizeknek a szőben forgó anyagok általi szennyezését – nem teljesítette a hulladékokról szóló, 1975.

július 15-i 75/442/EGK tanácsi irányelvet kodifikáló, a hulladékokról szóló, 2006. április 5-i 2006/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 4. és 8. cikkéből, valamint a felszín alatti vizek egyes veszélyes anyagok okozta szennyezés elleni védelméről szóló, 1979. december 17-i 80/68/EGK tanácsi irányelv 3. és 5. cikkéből eredő kötelezettségeit;

– kötelezze a Portugál Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A nyolcvanas évektől kezdve kezdődött meg a különféle eredetű hulladékok lerakása az üzemek kívüli kőbányákban a hatóságok ellenőrzése nélkül. A hulladékok lerakása 2004 februárjáig folytatódott. E helyekre 2004 júniusáig szabadon be lehetett járni.

A régi kőbányák különböző pontjain végzett vízlevezetés aggasztó szintű kémiai szennyeződést mutatott ki. Az övezet talajvíz rétege szennyezett.

A portugál közigazgatás éveken keresztül nem tette meg az annak megakadályozásához szükséges intézkedéseket, hogy az azonosítatlan hulladékbirtokosok a hulladékokat az üzemek kívüli kőbányákba szállítsák és otthagyják. Nem ellenőrizte sem a hulladék odaszállítását és otthagytatását, sem pedig ártalmatlanítását.

Másrészt, a portugál közigazgatás nem tette meg az annak megakadályozásához szükséges intézkedéseket, hogy ártalmas és mérgező anyagok kerüljenek a felszín alatti vizekbe. A hulladéklerakót nem vetette előzetes vizsgálat alá, amely lerakó vonatkozásában ártalmas anyagoknak a felszín alatti vizekbe történő közvetlen bekerülése volt feltételezhető. A felszínen sem ellenőrizte a hulladékok lerakását.

Az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) T-187/06. sz., Ralf Schröder kontra Közösségi Növényfajta-hivatal ügyben 2008. november 19-én hozott ítélete ellen Ralf Schröder által 2009. január 29-én benyújtott fellebbezés

(C-38/09. P. sz. ügy)

(2009/C 82/32)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Ralf Schröder (képviselők: T. Leidereiter és W.-A. Schmidt ügyvédek)

A másik fél az eljárásban: Közösségi Növényfajta-hivatal (CPVO)

A fellebbező kérelmei

– A Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) T-187/06. sz. ügyben 2008. november 18-án hozott ítéletét;

- a Bíróság adjon helyt a CPVO fellebbezési tanácsa 2006. május 2-i (A003/2004. sz.) határozata hatályon kívül helyezése iránti kérelemnek, amelyet a fellebbező az elsőfokú eljárásban terjesztett elő;

Másodlagosan

- a Bíróság utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz új ítélet meghozatala végett;
- a Bíróság a CPVO-t kötelezze a jelen eljárásból, az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásból és a fellebbezési tanács előtti eljárásból eredő valamennyi költség viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen fellebbezés tárgya az Elsőfokú Bíróság azon ítélete, amely elutasította a Közösségi Növényfajta-hivatal fellebbezési tanácsának a „SUMCOL 01” növényfajta-oltalmi bejelentéssel kapcsolatban hozott határozata ellen benyújtott keresetet. A fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az a megtámadott ítéletben helybenhagyta a fellebbezési tanács határozatát, amely szerint a bejelentett fajta nem tér el egyértelműen a referenciacajtától, amely utóbbit a fellebbező szerint közismertnek kell tekinteni.

Az első fellebbezési jogalapban a fellebbező számos eljárási szabálytalanságot kifogásol. A felperes szerint az Elsőfokú Bíróság a fellebbezési tanács a határozatának vizsgálata során olyan megállapításokat tett, amelyek téves mivolta az eljárási iratokból közvetlenül kitűnik. Ezenkívül a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tényeket és bizonyítékokat ferdített el, túlzott követelményeket támasztott a fellebbező előterjesztésével szemben, ellentmondásosan határozott és megsértette a fellebbező meghallgatáshoz való jogát. Az Elsőfokú Bíróság így figyelmen kívül hagyta a fellebbező előterjesztésének jelentős részét és számos bizonyítási indítványát, és azokat elutasította, mivel álláspontja szerint azok megfogalmazása túlságosan általános. A felperes szerint az Elsőfokú Bíróságnak emellett az is elkerülte a figyelmét, hogy a fellebbező számára – részben – objektíve lehetetlen volt ennél „konkrétabb” előterjesztést benyújtani. Az Elsőfokú Bíróság ezáltal megsértette a fellebbező meghallgatáshoz való jogát, és megsértette a bizonyítási teher és bizonyításfelvétel elveit. Ezenfelül a felperes azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság jogellenesen kiterjesztette a fellebbezési eljárás jogvitájának tárgyát, mivel a megtámadott ítéletet olyan indokolással támasztotta alá, amelyre sem a Hivatal, sem a fellebbezési tanács nem hivatkozott.

A második fellebbezési jogalapban a fellebbező a közösségi jog megsértését rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, mivel szerinte az a közösségi növényfajta-oltalmi jogokról szóló, 1994. július 7-i 2100/94/EK tanácsi rendelet 7. cikkének (2) bekezdésének értelmezése során úgy vélte, hogy a fajta leírása a tudományos irodalomban a kérdéses fajta közismertsége bizonyítékának minősül. A fellebbező egyebekben hivatkozik a fent említett rendelet 62. cikkének, és a Közösségi Növényfajta-hivatal előtti eljárások tekintetében a 2100/94/EK tanácsi rendelet alkalmazására vonatkozó végrehajtási szabályok megállapításáról szóló, 1239/95/EK rendelet 60. cikkének megsértésére.

2009. február 2-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Olasz Köztársaság

(C-47/09. sz. ügy)

(2009/C 82/33)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: F. Clotuche-Duvieusart és D. Nardi meghatalmazottak)

Alperes: Olasz Köztársaság

Kereseti kérelmek

A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

- állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság – mivel előírta, hogy a kakaóvajtól eltérő növényi zsiradékokat nem tartalmazó csokoládétermékek árumegnevezését a „puro” melléknévvel vagy a „cioccolato puro” jelöléssel lehessen kiegészíteni – nem teljesítette a 2000/36/EK irányelv⁽¹⁾ 3. cikkének, a 2000/13/EK irányelv⁽²⁾ 2. cikke (1) bekezdése a) pontjának, valamint a 2000/36 irányelv 3. cikke 5. pontjának együttes rendelkezéséből eredő kötelezettségét;
- kötelezze az Olasz Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A csokoládétermékek címkézése és különösen árumegnevezése a Közösségben teljes egészében harmonizált, többek között a fogyasztók megfelelő tájékoztatása céljából, a címkézéssel szembeni irányelv (2000/13) és a csokoládétermékekről szóló irányelv (2000/13) rendelkezéseinek értelmében. A 2000/36 irányelv előírja, hogy azon termékek, amelyek legfeljebb 5 % meghatározott növényi zsiradékot tartalmaznak, megtartják árumegnevezésüket, míg a címkének a félkövér betűkkel szedett, a „kakaóvajhoz adott növényi zsírokat tartalmaz” kijelentést kell tartalmaznia.

A jelen kereset tárgyát képező olasz szabályozás, mivel lehetővé teszi, hogy csak a kizárólag kakaóvaját, mint növényi zsiradékot tartalmazó termékek árumegnevezéséhez lehessen hozzátenni a „puro” jelölést, módosítja és sérti a közösségi szinten harmonizált meghatározásokat. Tekintve, hogy olaszul a „puro” (tiszt) melléknév nem hamisított, nem rontott, tehát valódit jelent, a fogyasztókat arra az elképzelésre ösztönzi, hogy azok a termékek, amelyek bár tiszteletben tartják az irányelvet és az ez által az árumegnevezés vonatkozásában előírt feltételeket, de ugyanakkor a kakaóvajtól eltérő növényi zsiradékot tartalmaznak, nem tiszták, tehát hamisítottak, rontottak és nem valódiak. Mindezt azon pusztán tény okán, hogy olyan fajta és olyan mennyiségű növényi zsiradékot tartalmaznak, amelyeket a szabályozás megenged az árumegnevezés változtatása nélkül.

Továbbá, a „puro” melléknév minőségjelző is egyben, amelynek használata az árumegnevezésben meghatározott paraméterek tiszteletben tartásához kötött. Különösen a 2000/36 irányelv 3. cikkének 5. pontja azt írja elő, hogy a minőségi feltételekre vonatkozó leírások használata a minimális kakaó-százanyag